

ואני תפילתי

להתחבר לעצמי • להתחבר לבוראי • שעה של חוויה

יוצא ע"י מכון "עוצמה של קשר" בראשות: הרב דוד אנפולסקי שליט"א • הרב יוסף חיים אלבוים שליט"א • בנשיאות הגאון רבי ישראל גנס שליט"א

הדממה הזעקה והנס

מערכת ואני תפילתי בראיון בלעדי ומטלטל עם הרב איתמר טיפליצקי

תובנות עומק - על תפילה ואמונה מתוך שבעה עשר שנות מסע של תפילה וצפייה

1... 'הסיפור המלא' של תהפוכות חיים שעדיין לא סופרו מעולם. ומה שזה יכול ללמד כל אחד מאיתנו.

זוג בתוך הסבך הזה חייב לדעת שחובה קדושה לחזקם, להתפלל בעדם ולעודדם בכל דרך. גם אם כלפי חוץ החיוך שלי היה נסוך על הפנים והכל נראה רגיל, הרי שבחדרי חדרים, בלילות הארוכים והלבנים, הלבבות שלי ושל רעייתי היו שבורים ורצוצים, זועקים לישועה.

והקושי הגדול ביותר במסע הזה הוא שלא רואים את האור בקצה המנהרה, ישנו שלב שבו הייתי מבקש להפסיק את ה"השתדלות", נמאס לרוץ ולהתאכזב, והרצון הוא פשוט לשבת בחיבוק ידיים בבחינת "שב ואל תעשה". אך אז מנקר הספק האכזר: "שמא בגלל שחדלת מלנסות, אינך נושע?", והשעון הביולוגי דופק ללא רחם ומאיץ בנו. וכך מיטלטל האדם בין ייאוש לתקווה, קם ורץ, מתאמץ ומתאכזב, חוזר לספה בייאוש ותולה עיניו בתקרה, ושוב מתעורר לנסות סגולות, תרומות, קברי צדיקים ורופאים מומחים.

מי שלא חווה את זה לעולם לא יבין את התחושה הנוראה הזאת.

אך עם הקושי מעולם לא איבדנו תקווה והמשכנו להתפלל שוב ושוב. שנזכה לישועה בקרוב.

זה כל כך מדהים אותי לחשוב על 17 שנים של התעלות בתפילה, זכית לשפוך שיח במשך שנים רבות כל כך, להשם יתברך, לזכות לזרע של קיימא, אין לי ספק, היו לך הרבה רגעים שהרגשת חידושים ייחודיים שלך במהות של התפילה. האם תוכל לשתף אותנו בנקודה אחת? אני רוצה להגיד לך דבר אחד, התפילה שאני תולה בה את הישועה שלי זה התפילה ששמתי את נפשי בכפי.

ממש משנה ומעלה את הבן אדם, היא מקדמת אותו, ומדביקה אותו בבורא עולם ומראה לו שהכל מאיתו יתברך.

בכל זאת, אולי אתה זוכר מה הביא אותך אז לתפילה המיוחדת הזאת הרי גם אחרי צפייה של

הלב לרסיסים פעם אחר פעם, מרירות הנפש ותסכול שנדמה כי אין לו סוף.

אני לא יודע איך באמת אפשר להכיל תקופה כזו נכון הניסיון רק הולך ומתעצם ושורף את הלב כל פעם מחדש, כאשר הייתי מביט סביבי ורואה בעיניים כלות כיצד העולם מתקדם ושועט קדימה ואני נותר מאחור; אנשים שזכרתי כילדים קטנים בתלמוד תורה, ונערות שאשתי עוד עשתה להן בייביסיטר, כבר הקימו בתים נאמנים והעמידו

צאצאים, ואילו בביתנו שלנו הייתה שוררת דממה מעיקה ורועמת.

הסדר המופתי בבית, שאין מי שיפר אותנו, אין מי שיפזר צעצועים ואין מי שישחק וימלא את החלל בצחוק ילדותי, היה זועק את החידלון ואת הריקנות וממחיש את החוסר בצורה החריפה ביותר.

ולכן זה המקום לעורר את הציבור וכל מי שרואה

פורים תשפ"ה: הרגע שבו עזבתי את ההגה

מוסר אליו את המושכות, ואני נותן לו להנהיג אותי, ואני אתבטל אליו ביטול גמור. תפילה כזאת שהיא ביטול כל ההרגשות, כל הרגשות.

עד שהרגשתי אין שאני מתרפק על בורא עולם, אני מוסר אליו את נפשי, התפילה הזאת היא

מזל טוב מזל טוב ר' איתמר - איזה שמחה עצומה !!! אנחנו כל כך נרגשים מהבשורה הנפלאה! ממש לא יאומן.

רק להודות ולהלל לה' על הישועה.

מה השם שנתתם לבתכם היקרה?

השם שלה אודל אסתר. בת איתמר ושמחה.

שתגדל לתורה, לחופה ולמעשים טובים, כשם שהיא זכתה להיות בת של תלמיד חכם, תזכה להיות אשת תלמיד חכם ואמא של תלמידי חכמים.

אמן כן יהי רצון.

זה היה משימה רצינית לתפוס אותך לשיחה בימים שמחים כל כך - כשאתה מוצף באלפי טלפונים מכל העולם ...

אולי תוכל לשתף אותנו קצת בהרגשות שלך בימים אלו?

טוב תראה, לפני שבע עשרה שנים כעמדת תחת החופה נרגש - לא דמיינתי ש-17 השנים הבאות יהיו רצופות במאבק ממושך ומתיש, על הזכות הפשוטה להיקרא "אבא". חשבתי שכדרך העולם הכל יזרום על מי מנוחות, ונזכה לגדל דור ישרים מבורך, בנים ובנות עוסקים בתורה ובמצוות בנחת ובשלווה.

אך מחשבותיו של הקדוש ברוך הוא עמקו ממחשבותינו, ונגזרה גזירה של המתנה ארוכה ומייסרת, מסע של דממה וציפייה. אקדים ואומר, כי ניסיון העקרות והציפייה דורש תעצומות נפש אדירות, ויש בו בחינה של "שפיכות דמים" תרתי משמע; ריצות אינסופיות בין רופאים ומרפאות, המתנות מורטות עצבים, אכזבות המנפצות את

ביום פורים תשפ"ה, ביום שישי, אני הלכתי והתפללתי ממש בתפילה כזאת שמעולם לא התפללתי, ממש שמתי את נפשי בכפי.

תפילה כזאת שאני מבין שיש פה רק בורא עולם, שהוא מנהיג הכל, ואני נותן לו לנהל אותי, אני

הרבה אנשים שאני אפילו לא מכיר, מאוד ואולי אלפי אנשים מכל הארץ ומכל העולם שהתפללו עלינו, ועשו סגולות, והפרשות חלה, ונסעו לקבר של חזון איש פעמיים באמצע הלילה, סיימו את כל התהילים מבלי שידעתי בכלל, שזו הסגולה שעושים את הסגולה הזאת מבלי שכן אדם ידע). הם קידמו אותי לישועה, ולא רק למלא את סך התפילות הם גם דחפו אותי קדימה.

מה אתה מתכוון?

התפילות האלה לא הולכות ריקם הן נכנסות לבן אדם לתודעה, ומשפיעות להועיל לו במעשים, הן מכניסות לו סייעתא דשמיא, הרבה הרבה דברים, ודוחפות אותו לישועה.

אז אתה אומר שרק אחרי כל התהליך הזה שארך 17 שנה יכולת להגיע לתפילה הנוראה היא בפורים?

כן, זה ממש כך! כי באמת זה עניין שהתברר אצלי יותר ויותר עם השנים! כשאדם באמת חושב על זה קצת לפני שהוא מתפלל על משהו שמאוד חסר לו, והוא כל כך רוצה אותו, אז ברגע שהוא קולט שהחיסרון הזה תלוי רק בבורא עולם. רק הוא יכול להשלים לו את החיסרון הזה, ואתה מבין שכל ההשתדלויות שאתה עושה בלי היד של בורא עולם, שתנהיג אותך ותיקח אותך, זה לא שווה כלום - התפילה שלו משתנה לגמרי היא יוצאת מעומק הלב,

וכאשר עם השנים הפנמתי יותר ויותר איך שבורא עולם כל כך אוהב אותי ורוצה בטובתי, ועם כל מה שעובר עלי כל החושך, וכל ההסתרות, וכל הנפילות, וכל הירידות, בורא עולם תמיד איתי, יד ביד בכל המקומות הצרים והדחוקים - הגעתי בחסדי שמיים לאותה תפילה נוראה בהשתכפות הנפש, באותו יום הפורים - תפילה ששמתי את נפשי בכפי בביטול כל הישות, כל הרגשות. ובאותה תפילה נשגבה, אני תולה את הישועה שלי.

ומתפללים, ואני הייתי רואה את תפילתם ומתחזק לקום מחדש.

אנשים צריכים לדעת שכשהם מתפללים על חבר גם אם אתה מתפלל על משהו ספציפי כגון שיהיה לילדים - היא גם עוזרת לו להרבה דברים אחרים, עוזרת לו לעמוד בניסיון הזה - לצלוח את כל השלבים האלה של ההתקדמות להביא את הישועה בעניין הזה.

תגיד לי, איך היית מתפלל ומבקש על זה במשך השנים? היית משקיע בכל תפילה בברכה מסויימת או היית אומר בשומע התפילה וכדומה, או שהיית מבקש בעיקר בשפה שלך, מחוץ לזמן התפילה, או בהתבודדות. - איפה בעיקר השקעת את כובד המשקל?

בכל מקום. גם בתוך שומע התפילה, גם בספר תורה, בפתחת ההיכל, גם בשדה, גם בהתבודדות, וגם בתפילות פרטיות ורגילות ובקברי צדיקים. בכל מקום, בכל זמן.

זה כבר נהיה דבר ששגור על הפה. זה כמו היה

התפילות, בקצב של הריצות, בקצב הזה, אני חושב שהזמן הגיע באמת אחרי 17 שנה.

אתה אומר פה דבר מדהים! שזה לא רק שהיו צריכים לחכות עד שיתמלא איזה סך ומניין של

תפילות, (כי לכל ישועה צריך סך של תפילות כמו שכתוב בספרים הקדושים), אולי 100,000 תפילות, מיליון תפילות, אלא הדרך הארוכה היא הטובה בעצמה

נכון ממש כך. אני חושב שגם כל התפילות של האנשים שהתפללו עלי (אשריהם ישראל, כל כך

על שלושה מנועים האדם שורד

שהשם יתברך נותן לי כוחות, כוחות עילאים, זה דבר ראשון.

דבר שני, עסקתי הרבה בהתחזקות מתוך ספרי מוסר וחסידות. בפרט בספרי רבי נחמן, שם מצאתי הרבה הרבה התחזקות שתמיד מעודד אותך, ומרים אותך מחדש, ותמיד גם כשנשברת, להיות בשמחה תמיד ואין יאוש בעולם כלל.

ולכן מאוד מאוד חשוב כשאדם עובר עליו קשיים בחייו או בעבודת השם לפתוח את הספרים הקדושים שהוא מתחבר אליהם ושהם מאירים לו בנפש הם ממש יכולים להציל אותו ולעזור לו.

והדבר השלישי זה החיזוק והעידוד שאתה שואב מזה שאנשים איכפת להם ממך והם מתפללים עליך, זה נותן המון כוח. אמרתי לעצמי: "אם הם אינם מתייאשים וממשיכים להעטיר בעדי, כיצד אוכל אני לאכזב אותם ולהרים ידיים?". וכך נוצר מעגל קסמים של חיזוק הדדי; הם היו רואים את עמידתי האיתנה

חמש שנים אדם מרגיש קשה מאוד מאוד. אנשים שחיכו חמש שנים מדווחים שזה כאב בלתי נסבל אבל זה לא קרה אחרי חמש שנים, זה לא קרה אחר עשר שנים ולא 16 שנה, זה קרה 17 שנה.

באיזה נקודה אתה מרגיש ששמה באמת נשברה הקליפה הזאת, והגעת לעומק הזה של התפילה?

אני חושב שזה מאוד מאוד אינדיבידואלי. אני חושב שיש אנשים שבאמת אחרי שנה, הם כבר לא יכולים לעמוד בניסיון, והקדוש ברוך הוא רואה שהם עושים את כל ההשתדלות ברוחניות והגשמיות ואת כל מה שהם יכולים לעשות, אז באמת הם יכולים להיושע אחרי שנה. יש אנשים כמוני אחרי 17 שנה, ויש אנשים גם אחרי 27 שנה, כמו אותו חסיד, מתולדות אהרן. זה מאוד מאוד אינדיבידואלי לנפש של הבן אדם, בבחינות שלו, בגלגולים, בעניינים, איפה שהוא עומד, בעבודת השם שלו, וכמה שהוא באמת רואה את העולם בצורה יותר אמיתית, אז זה לכולם מכמה וכמה וכמה דברים.

ואני חושב שזה גם לעצמי, אני יכול לומר לך באופן ברור שאני מרגיש שזה הזמן הכי הכי מתאים שיכולתי לקבל את הישועה. מכל מיני בחינות, מעברים בנפש, דברים שהתמודדו איתם בחיים, אני חושב שזה הרבה בנה אותי, כל ההמתנה הזאת של השבע עשרה שנה, אני חושב שאם הייתי מקבל את זה מוקדם הייתי פחות מוכן. אני חושב שהיום אני הרבה יותר מוכן, הכי מוכן שבעולם, זה הזמן הכי הכי מתאים. אז ישתבח הבורא - הוא יודע מתי לתת לבן אדם את זה.

גם אם היה נדמה שמבחינת ההשתדלות, יכול להיות שבאמת אם הייתי משתדל יותר ועושה יותר פעולות ורץ יותר, אז יכול להיות שזה היה יותר מוקדם. אבל שלפי מה שעשיתי, בקצב שעשיתי, בקצב של ההשתדלויות, בקצב של

כשאתה מתאר את הקושי העצום ממש סלע כבד על הלב, כששבע-עשרה שנה הוא רואה שכל הסביבה שלך רועשת מילדים, עם עוד ועוד 'מזל-טובים', וכבר מחתנים ילדים, ואצלך אתה מרגיש נורא מה נתן לך את הכוח לא להרגיש מרייות כלפי בורא העולם?

דבר ראשון אני חייב להגיד לך שזה באמת לא קל, ובאמת יש לך ימים של שבירה וימים קשים שאתה אומר מה אהיה איתי, מה לא אהיה איתי שארית בארץ, לא יהיה לי המשכיות בעולם, ובאמת אתה שואל את עצמך את השאלה הזאת הרבה פעמים, אבל ברוך השם, שמעולם לא הרהרנו אחר מידותיו יתברך ולא בעטנו בייסורים, וקיבלתי את הדין בהם ביקשתי את נפשי לישון ימים קשים ומרים בהם ביקשתי את נפשי לישון כ'חוני המעגל' שבעים שנה, רק כדי להימלט מן המציאות הכואבת ומאפיסת הכוחות שאחזה בי בדרך לבית המדרש או לתפילה. אך תמיד, התחזקתי בזה שהקדוש ברוך הוא לא מעמיד בניסיון שהוא לא יכול לעמוד בו. וראיתי בחוש

רצון "שיבנה בית המקדש" שאומרים אחרי עושה שלום במרומיו...זה כבר נהיה שגור, עד

כדי כך שגם עכשיו אני מתבלבל לפעמים ואני אומר את התפילה, מרוב שאני רגיל, ואז אני

נזכר: רגע, כבר יש לי - צריך לשנות את הנוסח, אז אני מתפלל על הבת שלי, החמודה שנולדה.

שלושת מפתחות המאסר שלי - שהכחו המתנה למתנה

עכשיו מאוד חשוב לי לשאול אותך: מכל התובנות מה-17 שנה, מה אתה לוקח עכשיו איתך הלאה? בלי ספק אתה הרי רוצה עכשיו לזכות שהשפע שקיבלת ילך ויגדל. בעוד בניסובנות, צדיקים וצדקניות, וגם בבנים ובנות רוחניים, כמו שכתוב תולדותיהם של צדיקים מעשיהם הטובים.

הייתי שמח אם תוכל לתת לנו לתועלת הרבים - שלושה תובנות איתן אתה עכשיו הולך להשתמש בהלכה למעשה בחיים שלך, בתקופה הקרובה, מתוך הניסיון האדיר שרכשת 17 שנה.

זה ממש אישי, אבל ברגע שאתה אומר שזה יכול להיות תועלת לרבים - אז אגיד לך:

דבר הראשון שקיבלתי על עצמי מתוך כל הניסיון המר והקשה הזה - לראות טוב בכל יהודי. בפרט, אחרי שראיתי שכל כך הרבה אנשים שאני לא מכיר ולא קשור אליהם בכלל, לא במוצא ולא במנהגים ולא בהלכות ולא בכלום, בקושי אומרים לי שלום ברחוב, אבל כל כך היה אכפת להם, וכל כך השתתפו בצערי,

אף שהחוש הביקורתי מפותח אצלי - הפנמתי שגם אם אני רואה בעיניים איזה יהודי פשוט שהוא בכלל לא בכיוון שלך ולא בדרך, תראה בו רק את הטוב, אל תראה בו את הרע, רק תדון אותו לכף זכות, תחפש איך לקרב אותו, תחפש איך לתת לו, איך להעניק לו, לראות טוב בכל הבריאה כולה.

בראש ובראשונה זה יעזור לך בעצמך כי בהגע שאתה רואה טוב באחרים, אז הוא גם אוטומטית רואה טוב בעצמו. וברגע שאתה רואה טוב בעצמך, אתה יכול להתפלל, יכול לעבוד השם. ברגע שאתה כל הזמן רואה רע באחרים, אז זה

כובש אותך, אז אתה תראה רע בעצמך, ממילא יהיה לך קשה להתפלל, יהיה לך קשה לעבוד את השם, זה פוגע בתפילה.

לכן קיבלתי על עצמי לראות טוב בעצמי ולראות טוב באחרים ולדון את האחרים לכף זכות.

הדבר השני שקיבלתי על עצמי - לתת לבורא עולם להנהיג אותי. ולשחרר לו את המושכות.

אני אגיד לך את הפסוק שמתנגן לי כל הזמן בראש: "לא מחשבותי, מחשבותיכם".

השל"ה הקדוש מביא מאחד החכמים שאמר: "אילו ידעתי - הייתי". אם הייתי מבין את בורא עולם הייתי כמוהו, אבל ככה נאה ויפה לו לבורא עולם, שנבדלה דעתו מדעתנו בכך שאנחנו לא מבינים אותו. ואפילו שהוא מנהיג אותנו בדיוק שלא רוצים

ושהילדים, והאישה, והחברים, יזרמו לפי הציפיות שלנו, והוא מנהיג אותנו שלא כסדר. אני לא האמנתי מעולם שאני אצטרך להתמודד בניסיון של 17 שנים, שאני ממתין לילדים, אבל בתוך כל הצרה, בתוך הצוקה הזאת, ראיתי את ההמתקות של השם יתברך. כמו שמצינו אצל יוסף כשהשימעאלים הורידוהו למצרים היה נס, שהם לא סחבו דברים מסריחים כדרכם אלא מיני בשמים. למה זה חשוב? כי זה מראה שגם כאשר הקדוש ברוך הוא, מעביר אותך את כל הצרות והצוקות האלה, הוא ממתין לך, ונותן איזה 'בונבוניירו', זה נותן אור ותקוה, וכח להחזיק מעמד.

והתפקיד שלך פשוט לתת לבורא עולם להיכנס - ולהבחין בהמתקות שהוא עושה לך בתוך כל הדינים האלה.

כך שזה הדבר השני שקיבלתי על עצמי, לראות יותר את בורא עולם ולשחרר אליו את המושכות.

דבר שלישי זה להתחזק בתפילה. קווה אל השם, חזק ויאמץ ליבך וקוה אל ה' להתחזק בתפילה מחדש, עוד פעם, לבוא לתפילה כל יום מחדש, וכפי שאנו רואים בפרשה שתפילה זה מלחמה כפי שיעקב אבינו אמר: "אשר לקחתי מיד האמורי בחרי ובקשתי" הרש"י והתרגום מפרשים בצלותי ובעויתי כי הרבה פעמים כשאדם בא להתפלל לפני השם יתברך יש לנו סוג של מלחמה כזאת, עייפות ואנו צריכים להשתמש 'בחרי ובקשתי', להילחם, להכריח את כל המזיקים, את כל המחשבות הרעות, את כל הניסיונות.

העניין של התפילה הוא אינסוף, כי השם יתברך הוא אינסוף, וכשאתה מתפלל אתה נכלל באינסוף. אז ממילא גם העניין של התפילה והדרגות וההשגות שאתה יכול להשיג בתפילה זה אינסוף. אדם יכול להתעלות כל יום מעלה ומעלה למדרגות עילאיות על ידי התפילה.

פדלך לנו כסדר, שהחשבון בבנק יהיה בסדר,

הטרמפיסט והכהן הגדול

ותרגומו הוא: 'ידיו פריסן בצלו', (פרוסות בתפילה). כי כל העניין של התפילה זה להאמין שיש מישהו ששומע אותנו, מישהו שמחכה לנו. וברגע שאדם מפנים באמת שמישהו שומע אותו, התפילה שלו בדרגה אחרת לגמרי. יתן ה' שנזכה באמת להתפלל בחיות, באמונה, בחרי ובקשתי, נבוא ונחגור כלי מלחמה מחדש, להילחם ולקום, להתחדש, בעזרת השם.

לאיזה רובד אתה הכי התחברת?

התחברתי מאוד לתפילה שבתוך הצוקה, כי אם אדם מתחזק ומתפלל לבורא עולם מעומק

הצרה, ה' יורד אליו ושורה איתו, כמו שדרשו חז"ל על 'תפילה לעני', שהיא שקולה כתפילת משה ואין לשער כמה שהוא פועל בכח התפילה הזאת.

כפי שביארו רבותינו מדוע הכהן הגדול בקודש הקודשים, נדרש להתפלל שלא תיכנס לפניך תפילת עוברי דרכים, מה כבר שווה תפילה של איזה טרמפיסט?!

אלא שזה מלמד שכאשר אחד כזה מתפלל זה ממש מעומק הלב. ולכן תפילה כזאת בכוחה להכריע את כל התפילות של שאר עם ישראל,

מה אתה מתכוון? תן לנו דוגמה של סוגי תפילה שונים.

תפילה מתחלקת להרבה הרבה רובדים. יש תפילה שהיא בהשתכחות הנפש, יש תפילה שהיא במחירה של התבודדות, יש תפילה שהיא במסירות נפש, יש תפילה שהיא בביטול כל ההרגשות, שהאדם לא שם לב בכלל איפה הוא נמצא בעולם, מרוב שהוא כל כך מבוטל ונכלל לאין סוף.

יש בתפילה עומק של אמונה כפי שנאמר על משה רבנו במלחמת עמלק, 'יהי ידיו אמונה',

כתוב בזוהר הקדוש (בתיקוני זוהר), ובעוד הרבה ספרים, שהעניין של התפילה לפעמים, בבחינות מסוימות, יכול לפעול אפילו יותר מהתורה. לשנות את הטבע ולשדד את המערכות, זה כוח עילאי, זה כוח אדיר. אז זה דבר שגם כן קיבלתי על עצמי להתבונן בו יותר, להיכנס אליו יותר בעומק, בהתחדשות מחדש בעז"ה.

של קטרוגים לשנות את הטבע להפוך את כל העולם!

אז בואו נתפלל על עצמנו, על הישועה שלנו. בואו נתפלל שנהיה עבדי השם. בואו נתחיל להתפלל מחדש על כל העניינים האלה, כל העניין מחדש. לא לזלזל בעניין של התפילה.

שהתפללו שירד גשם, וצריך את הכהן הגדול בתוך קודש הקודשים, בתוך שעת תפילת נעילה, במקום הכי קדוש, ביום הכי קדוש, בזמן הכי קדוש, כדי אולי לבטל את התפילה של אותו טרמפיסט זה דבר שמאוד מאוד חיזק אותי, התפילה שאתה מתפלל מתוך צער יכולה לבטל מיליונים

לחפש צרות?

בסדר גמור). וכמה מתוך זה הוא באמת מדבר עם בורא עולם? אני מתכוון שלא רק בתפילת שמונה עשרה שלפעמים, גם אותה אנחנו אומרים כמו הטקסט. כמה באמת באמת בן אדם מדבר עם בורא עולם ביום? בתוך שומע תפילה, כמה אתה מדבר עם בורא עולם, ניקח את הדקה פה, כשבתוך שומע תפילה ותראה שיש לך לפעמים, ניקח את הדקות האלה ותראה שיש לך לפעמים (לפעמים אין בכלל, בעוונותינו הרבים), ולפעמים יש כמה דקות שאתה באמת מדבר עם בורא עולם.

על זה אפשר לבקש מבורא עולם שייתן לנו כוח להתפלל. תגיד: "בורא עולם, אין לי כוח להתפלל. תראה איזה מצב אני. כל כך גרוע, וכל כך חסר ממך, יש לי כל כך הרבה מה להידבק בך, ומה לחזור אליך, ואני לא מתפלל! אוי ווי ווי!" רק מזה אתה צריך להתעורר מחדש ולעשות תשובה על כל הדברים האלה שאתה מרגיש שאתה בסדר.

אז אם מגיע אליך עכשיו האדם, אומר, תשמע, אתה אומר לי להתחזק בתפילה, אבל תשמע, אין לי איזו צרה מיוחדת, והתפילה אותה תפילה, והכל מונוטוני וחסר גוון, ואין לי צרה, שום צרה, אז מה, איך אני אחזק בתפילה?

כן. קודם כל הוא צריך לחשוב על עצמו דבר אחד. רגע, רגע, רגע. יש עוד הרבה אנשים שהם בצער, והם כן צריכים את התפילה, אז אני בסדר, התפילה, אין לי כל כך הרבה צרות שאני צריך את התפילה. אז

הוא צריך לחשוב על דבר אחד, אני צריך להתפלל שאני לא אגיע לידי צער, שאני לא אגיע לידי כל הצרות והצוקות שאנשים אחרים עוברים, כן? אם ראית שאין לך על מה להתפלל, אז תודה להשם יתברך. העניין של תפילה זה גם עניין של הודאה, כן? אז רק תודה לבורא עולם שלא מנסים אותך בניסיון כזה קשה של פרנסה, של שלום בית, של ילדים,

רגע, וכמה דיברתי עם אשתי? כמה דיברתי עם החברים? כמה דיברתי עם הילדים? כמה סתם ישבתי על הספה ושמעתי לא יודע מה, כל מיני דברים. כמה? יש לך כמה שעות. לא היה כדאי ששמיר את השעות האלה לדבר עם בורא עולם? רגע, בורא עולם איתנו, בורא עולם פה הוא שומע. איך יכול להיות שאני מדבר עם בורא עולם חצי דקה, דקה ביום בקושי, ועם חברים ועם אנשים אני מדבר שעות? שיחות נפש וכאלה. זה דבר שראוי לאדם לתת עליו את הדעת.

האם הבנתי נכון את עומק דבריך, אתה אומר שאדם צריך להתפלל את הדברים שלו, למרות שהוא רואה את זה בתור לוקסוס, (הרי אני לומד טוב, אז נחמד לי שיהיה לי יותר טוב) אבל ברגע שהוא הופך את זה לצרה אמיתית, כשכל חיסרון ברוחניות זה צרה צרורה - זה יעורר אותו להתפלל ואם זה לא מצליח תתפלל שתזכה להרגיש את הצרה הגדולה שבזה. הבנתי נכון? כן, ממש כך.

אבל אני אגיד לך משהו יותר מזה, אדם

וכשאדם באמת מתבונן הוא רואה שיש לו הרבה מה להשתפר ולתקן. מה, אין לנו מידות רעות? אין גאוה? אין כעס? אין הרהורים? אין לנו כל מיני דברים כאלה שאנחנו לא היינו רוצים עם עצמנו? אין לנו בעיות לפעמים עם הילדים, בשלום בית, בבריאות, בלימוד התורה, כבר סיימנו את כל הש"ס, אנחנו יודעים את כל הש"ס. יש כל כך הרבה על מה להתפלל!

ורק על זה כבר צריך להתחנן ולבקש "בורא עולם, איפה אני מונח, אוי ואבוי לי, בושה וחרפה. כשאני מתפלל ומדבר איתך בקושי דקה, גם כשאני מדבר איתך אני רק מבקש: "תן לי ותן לי", ואני לא מבקש לחזק את הקשר בינינו ריבוננו של עולם תחזיר אותי אליך, תדביק אותי בך, תן לי להרגיש אותך, תן לי להאמין שאתה מוליך אותי, תן לי לראות את ההשגחה הפרטית שלך, כל צעד ושעל, תן לי לראות את הניסים שאתה עושה איתי כל יום, כל שעה". על זה צריך להתפלל, זו נקודה שראוי לקחת למחשבה.

נכון, זה דבר ממש אמיתי ומאוד מאוד מעורר.

אז צריך לבכות לשם יתברך - שאני לא מתפלל על הדברים האלה. על הריחוק שלי מהשם יתברך, אם אני במצב כזה שאני לא מתפלל על המידות שלי ועל עבודת השם שלי, על התפילה ועל התורה, אז המצב שלי לא בסדר. על זה אני צריך לבכות, על זה ראוי שאני אתפלל. כן, גם

ההודיה אינה תוצאה - היא הכל

הוא ענה: אני עושה את הסעודה לפני הצרה. וככה באמת הוא היה עושה אצלנו סעודה כל שנה, מגיע לכולל ועושה סעודה על זה שאני בריא, על זה שלא גנבו לי כסף, על זה שלא הפסדתי כסף, על זה שהילדים שלי בריאים, כן, זה החכמה, להקדים את המאוחר. אז אני חושב שזה דבר שראוי באמת להתבונן ולקחת אותו לתשומת ליבנו. לא לחכות שהחגים יובילו אותנו, שהשבתות והמאורעות לא נעימים בחיים, שיעוררו אותנו להודות, כדאי שיהיה לפחות פעם בשנה איזה יום שהוא עושה סעודה לכבוד השם יתברך, על זה שהוא זכה להיות יהודי, על זה שהוא זכה לשמור תורה ומצוות.

נפלא.

שמעתי שמתוך הודאה לה' יתברך אתה כעת בדרך להוציא ספר - ספר לנו עליו כמה מילים.

כן, בעזרת ה' ית', הספר יקרא 'מסע לאומן', זה ספר שמתאר את המסע שלי לאומן בראש השנה האחרון מרגע שעליתי על המטוס בדרך לאומן השנה, עד רגע שירדתי שמונה ימים, כתבתי וסיכמתי את כל מה שעברתי בדרך, כל התובנות, כל האנשים שנפגשתי איתם וכל ההתחזקויות ההתעוררות וההידברות עם שם יתברך מחדש, ספר שלם, יומן מסע, עם מלא תובנות, וכמובן גם הסיפור של הישועה לאחר 17 שנה, אנחנו ממש בשלבי סיום העימוד והעריכה.

זה ספר שיש בו הרבה התרגשות, תתרגשו איתי ביחד, תצאו איתי למסע ותתרגשו איתי ביחד. מצד אחד אתם תזילו דמעה, ומצד אחד אתם גם תפרצו בצחוק, יש שם הרבה הומור גם, הרבה תובנות לחיים, מכל הניסיון חיים שלי, ועם כל המאבק הזה של 17 שנה, של ההמתנה וכו'.

איפה יהיה ניתן להשיג את הספר?

כרגע אצלי, בטלפון שלי בכתובת המייל, בעזרת השם אנחנו נפרסם את זה בהמשך, ואני מאמין שזה יהיה בחנויות מובחרות, כי זה ספר שהוא גם מותאם לכולם, ספר שמותאם לנשים, ילדים, מבוגרים, תלמידי חכמים, מותאם לכולם, זו המיוחדות של הספר הזה. שהשתדלתי והתאמצתי מאוד מאוד להתאים אותו לכולם.

הרבה דברים. התפילה מתוך הודאה מקדמת את הברך אדם למלא מלא מקומות, למלא דברים נפלאים ונוראים.

זה דבר שאפשר לראות בחוש, כשאדם מודה לשם יתברך, הוא יזכה לקבל עוד ועוד ועוד שפע. הוא יזכה גם להבין שהשם יתברך הוא זה שנותן את השפע, הוא זה שמנהיג אותנו, הוא זה שמוליך אותנו.

האם אתה יכול להגיד לי כמה זמן השקעת במשך השבוע בהודאה בשנתיים האחרונות?

תראה, זה תקופות. יש ימים שיותר, יש ימים שפחות, זה לפי כל המעברים, זה לפי כל הימים שיש לך והדברים שהיום שלך מלא מהם. אבל אני חושב שלא עבר לי הודיתי לה' יתברך,

אגב, גונבה שמועה לאוזני שבשנה האחרונה עבדת מאוד הרבה על הודאה להשם. זה נכון?

כן. נכון, בתקופה האחרונה, עבדתי על זה בהכוונת הרב מנדל. סיפרו לו את הסיפור שלי שאני בלי ילדים 17 שנים, ושאלו אותו על מה כדאי לי לעבוד, אז הרב מנדל אמר להתחיל להתחזק בעניין של להודות להשם. ולקחתי את הדבר הזה באמת לתשומת ליבי, להודות להשם יתברך על כל הטוב שהוא כן נותן לי, וגם על מה האתגרים שהוא מעביר אותי, שבוזה הוא מתקן אותי,

הכי הולך לי כשאני יוצא מחוץ לעיר לשדות ולמדבריות כדרכם של רבותינו הקדמונים, ומתבונן בטובותיו של השם ומודה לו, אבל גם סתם כך גם באמצע הרחוב. כל יום שאתה חוזר מהכולל הביתה, מהבית לבית כנסת, יש לך כמה דקות, חמש דקות של הליכה, זה הזדמנות להודות להשם. תודה על האשה, תודה על הבריאות, תודה על הילדים, תודה על הפרנסה, תודה שיש לי בגדים, תודה שיש לי נעליים.

דרך אגב, קראתי באיזשהו מקום על אחד החטופים, קראו לו אלי שרעבי, שחטפו אותו והיה במנהרות שם מתחת לאדמה במשך 450 יום בערך. אז שאלו אותו, מה החזיק לך? מה נתן לך כוח להחזיק? הוא אמר, כל יום ישבנו עם עצמנו, והודאנו על הדברים שיש לנו, הודאנו לה' שאנחנו בריאים, שיש לנו עיניים, שיניים, ידיים, רגליים, שאנחנו נושמים, שאנחנו יהודים, שיש לנו משפחה, ממש אין צורך לחכות להיות מתחת לאדמה במצבים כאלה קשים בכדי להודות לברוא עולם. (אגב, אחר כך התבררשה לא רק הוא לא אחד ולא שניים סיפרו שההודיה להשם זה מה שהחזיק אותם, וזה אנשים שהיו רחוקים ומנותקים לגמרי מתורה ומצוות ודווקא שם התעורר להם הניצוץ היהודי, הם התחילו להודות להשם. אני חושב שבאמת בזכות זה הם זכו לצאת החוצה).

ושלא נשכח שבעצם ההודאה היא חלק בלתי נפרד, מהתפילה שלנו. כל תפילה זה שבח בקשה והודאה. ואדרבה התפילה פותחת בשבח והודיה (ברכות ובפסוקי דזמרה) זה מאוד אהוב לפי השם יתברך, הוא רוצה לראות אותנו מודים, ומכירים טובה וכפי שאומרים בשם רבי נחמן, (שיח שרפי קודש) שכאשר אדם בא לשם יתברך ואומר, רבונו של עולם, מר לי, צר לי, למה אתה עושה לי את זה? אז הקב"ה הוא אומר לו: אתה אומר שזה רע, אני אראה לך מה זה רע באמת. אבל כשאדם בא לשם יתברך ואומר, "כמה שאתה טוב, כמה שאתה חנון, אפילו כשאני לא ראוי, כמה שאתה מטיב לי בחסדך", אז השם יתברך בא ואומר, אתה אומר שזה טוב? עכשיו אני אראה לך באמת מה זה באמת טוב.

ברגע שאתה מודה להשם יתברך, אז בורא עולם פותח לך תובנות בשכל, פותח לך שבילים חדשים בחיים שלך, ופותח לך שאיפות חדשות בחיים שלך, אז אתה מתקדם אלפי צעדים, בעבודת השם, בנפש שלך, בבית שלך, והרבה

איך מעצבים מהפכה?

הרטוריקה, ההסברה של הדברים בתוך העלון הזה. וביחד זה מתחבר ממש שלב אחרי שלב, זה מתחבר למשכן שלם של עניין של תפילה שמעולם לא היה. בצורה כזאת יפה ומונגשת ומותאמת לכולם.

הוא לא חייב לך שום דבר

אבל היה לי איתות נוסף משמיים, חיזוק שאין

כדוגמתו, למסור נפש על כך, זה היה לפני כשש שנים בנסיבות לא צפויות כלל. חבר שלי נפצע בראשו ונסעתי איתו למיון של 'הדסה עין כרם' עברה שם אישה מבוגרת, שחילקה כיבוד וממתקים למתנינים שם בחיור רחב. ולי היא נתנה משחקים לילדיי, ואז נאלצתי לומר לה בבושה ובקול חנוק "אין לי ילדים", ואז היא חשפה בפניי את זהותה ואת סיפור חייה, איך אחרי שנות עקרות רבות היא באה לבכות אצל מרן הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל. והרב אמר לה דעי שהקב"ה "לא חייב את לך כלום", אך הוסיף את יסוד הברזל ששינה את חייה

ואת חיי: "אם תתני לקב"ה משהו שאת לא חייבת - גם הוא יתן לך מה שהוא לא חייב". היא קיבלה על עצמה חסד של אמת בבתי חולים, ונושעה כנגד כל הסיכויים.

כן, זה אותה אישה מהסיפור הידוע - אבל כששמעתי את זה ממנה בכלי ראשון זה חדר לליבי כארס של עכנאי (במובן החיובי) והבנתי את הרמז - הבנתי שעלי לעשות מעבר לחיוב, להרבות בנתינה ובאהבת חינם, למחוק מחיצות וממלוקות ולראות אך ורק את הטוב שבכל יהודי באשר הוא. וזה גם היה המנוע הטורבו שלי לפעול למען הפצת התפילה באופן מיוחד בכל שדרות העם.

אין לדין אלא עיניו

אין ספק שכל החיזוקים והתפילות של 17 שנה שלך ושל רעייתך ושל כל הסובבים ושל כל האנשים בעולם, וגם של כל אלפי הקוראים של העלונים שהשם שלך היה כתוב שם והם הזכירו את שמך, הכל ביחד פעל את הישועה. אז איזה דבר עורר אותך ליחס את הישועה באופן מיוחד דוקא להתמסרות שלך לחיזוק התפילה על ידי "ואני תפילתי"?

אני נזכר שבאותו יום חזרת בלילה מנסיעה מפרכת, עם כל העייפות הגעת למשרד...

כן, כן. חזרתי מאיזשהו מקום, והיה ממש מאוחר, אבל מסרנו נפש על הדבר הזה, אתה יודע, אצל גרפיקאים, בשעה שבע, או לכל היותר שמונה וחצי, העסק נסגר סופי.

בודאות, אז איך אתה מסביר את זה?

רבי איתמר, מסכרן אותי לשמוע ממך, אתה הרי זכית להיות ממש מייסד של ואני תפילתי ביחד איתי, ממש מהשלב של ההתקמות הכי הכי ראשונית, כשהרעיון התחיל להתבשל - תמכת בי מנטאלית ו'גראפית' - תשתף אותנו ברגעים הראשונים איך שזה פרץ, מבחינתך, בחלק שלך בזה.

תראה, אני זוכר שאתה באת אליי למשרד עם העלון הפשוט שעשית בעצמך בוורד, וראיתי את העלון, קראתי אותו, ומאוד נהיית, וראיתי שיש פה פוטנציאל אדיר מכל הבחינות, ראיתי שיש פה משהו שעדיין לא עשו, אף אחד באמת לא לקח את העניין של התפילה והציג אותה בכל כך הרבה וריאציות, בכל כך הרבה בחינות, וגם להנגיש את העניין של התפילה כמו שאתה עושה בעלון שלך, וכשראיתי את הזיכוי הרבים האדיר שיכול לצאת מזה - שינסתי את מותניי ואזרתי חלציי, לקחתי את המקלדת, את העכבר, והתחלנו לשפץ ולבנות ביחד משהו שיהיה תורה מפוארת בכלי מפואר הראוי לעלות על שולחן מלכים. השקענו על עיצוב העלון הזה כל פעם מחדש, עם עיצוב חדש, עם תמונות מרגשות, עם צבעים, עם כל הכיוונים, ממש, עשינו עלון נפלא ביותר.

להחזיר את הכבוד האבוד

מה באמת היתה המוטיבציה שלך לפאר כל כך את העלון הזה ברמות של השקעה שבכלל לא קיימות בשוק?

תראה, התפילה זה 'כרום זולות' כגודל רום מעלתה בני אדם נוטים לזלזל בה, ואם כן מחובתנו לתת לה כבוד ויקר כפול ומכופל לעיני בני האדם. אני מרגיש שגם כן העניין הזה של העלון, הזיכוי הרבים הזה שהתעסקת בו, זה גם כן חלק מהישועה שלנו, חלק מהמשהו שקידם אותנו לישועה, ודאי, אין ספק, שזה בדיוק בשנה האחרונה, ובדיוק לפני תשע חודשים, בעצם בערב פסח אתה זוכר שישבנו על העלון של פסח? עד השעות הקטנות של הלילה, ב-02 בלילה ישבנו ממש במסירות נפש, מבחינתי זה היה מסירות נפש, כי זה ערב פסח, וצריך לנקות, ולשבת עם האישה, ולעזור

אחריות מעל הכל

כשמתעסקים במצווה, מתעסקים בקודשים, יש סייעתא דשמיא מיוחדת. יש כוחות עילאיים מיוחדים שמגיעים לבן אדם ועוזרים לו להתעסק בקודשים, להתעסק בדברים הנפלאים, וכך בעניין הזה, אתה רואה שיש לך פה באמת אחריות, יש פה באמת אנשים שמצפים, ומחכים, ויושבים בבית בכיליון עיניים, ומחכים לעלון הזה, ואתה מרגיש שיש לך פה בעצם אחריות על הגב, יש לך אחריות מאוד מאוד כבדה, ואם העלון הזה לא ייצא בשבת, יש לך פה אלפי אנשים שפשוט יישבו בשבת, העלון הזה לא יהיה אצלם, ולא יהיה להם את החיזוק לתפילה באותו שבוע, יכול להיות שהם אפילו חלק מהם זה אנשים שבזכות העלון הזה הם קוראים ולומדים ומתפללים,

ברגע שאתה מבין שהעלון הזה זה לא רק אתה, זה כלל ישראל. כלל ישראל, העלון הזה הוא שייך לכולם, והוא מתנה לכלל ישראל, הוא מדבר לכולם, חסידים, ספרדים, ליטאים, אפילו אנשים מסורתיים לכולם. זה עלון שמותאם לכולם, וזו האומנות בעלון הזה, כן? גם ההנגשה, גם החומר,

שלם של תפילה, ושזה לא יתחיל וייגמר רק בעלון. והכי חשוב להכניס את זה לכל המוסדות שרוצים באמת לתת לחניכים את הבסיס האמיתי לחיים. הייתי אומר בשלב ראשון לתת אפשרות למוסד חינוכי רציני אחד ולהשקיע בו מאוד עד שהוא יהיה דוגמא לכולם איך מכניסים את החיבור לתפילה, בתור חלק בלתי נפרד מהמערכת, כי לפעמים הדבר הזה נשאר מאוד מאוד זניח, ולא מרוע אלא בגלל שחסר את הידע וכלים שיש למערכת 'ואני תפילתי' להעניק ולהשריש מהיסוד.

מה נשתנה הלילה הזה??

אבל האמת שהדבר הזה כל כך קריטי ובפרט בדור שלנו בחושך ובהסתרה שאנחנו נמצאים, עם כל המודרניזציה וכל טומאה הנוראה בלחיצת כפתור וכו', כך שהרבה יותר פעמים שאדם נופל ומתרחק בעבודת השם שלו, (עד שלפעמים אנשים מתרחקים לגמרי מהיהדות רח"ל), זה בגלל שלא היה להם קשר עם הבורא עולם, וזה תלוי הרבה בקשר עם התפילה. כי ברגע שאתה מתפלל, בורא עולם באמת איתך, הוא יותר ויותר מתגלה

אליך. אז ממילא אתה לא יכול לעזוב אותו, אתה מרגיש את הנועם, את הזיו, את החיות, את האלקות שלו, זה לא איזה רעיון פולקלורי, איזה משהו ארטילאי כזה, לא! זה ממש חושי.

התפילה. זה דבר שבאמת נתן לי להחזיק מעמד בכל החושך ובכל ההסתרה הגדולה הזאת שעברנו במשך כל השנים האלה.

לכן חייבים להכניס את זה, ולהחדיר אותו ממש בעורקים, עם זריקה, עם בוסטר, בכל גיל ובכל הרמות וזה מה שבאמת מקרב את הגאולה. את הגאולה הפרטית של הבן אדם, כשאדם מחובר עם בורא עולם, נפתרים לו כמעט כל הבעיות, אם זה שלום בית, חינוך ילדים, עם עצמו, עם חברים, עם בורא עולם, כל הבעיות נפתרות, כשאדם מתפלל. ולכן, לא סתם חז"ל אמרו: דברים שברומו של עולם - זה עבודת התפילה.

מוסד מסודר וממוסד ונותן את כל המענה מקיף מכל הבחינות לנושא התפילה?

זה מוסד מחוייב המציאות. כיום אין כמעט שום מענה ממוסד לצורך הכי בסיסי של יהודי.

תשמע הצלפת פה עלינו את האמת כמו עם שוט בלי רחמים... אז אולי בוא תגיד איך באמת המפעל הזה צריך להראות בעוד שנה?

אני חושב שבאמת העלון הזה היה פריצת דרך אדירה בכל העניין הזה של התפילה שהגיע לאלפים ורבבות והתחיל לשנות את התודעה כמה התפילה היא מתוקה מועילה - כשיש את הכלים

אנחנו לא יודעים חשבונות שמים מה הביא את הישועה אבל לפעמים הקדוש ברוך הוא מביא את הישועה בצורה מסוימת כי הוא רוצה ללמד אותנו משהו. ופה היה איזשהו גילוי מיוחד שדווקא תשע חודשים לפני כן היה את ההפצה האדירה של פסח שהגיעה לכל הארץ ב-16,500 עותקים וממש זה היה כמו כאילו מכה פצצת אטום של זיכוי רבים, ברמה שאין כדוגמתה ורואים פה בעצם יד השם - שהקדוש ברוך הוא פשוט רצה להראות כמה שזה חביב לפניו הנושא הזה של חיזוק בתפילה כמו שאמרתי קודם מהזוהר הקדוש שזה הבסיס הכי חשוב בשביל כל הישועות לפעמים אפילו עוד יותר מתורה.

מה הדיבור פה?

אז אני רוצה לשאול אותך בתור חלק מהמערכת של ואני תפילתי - איך אתה רואה את הדברים - מה באמת ה' בא ללמד אותנו למעשה? - מה אתה מרגיש מה האמירה שיש פה מהשם ית' מה הוא מצפה מאיתנו?

זה מראה שהוא מצפה מאיתנו לפרוץ ולהגדיל ולרומם את קרן התפילה בצורה פורצת גבולות כי בעצם הרי העלון זה סנונית. בוודאי שהסנונית הזאת צריכה להתעבות.

אך היתה פה אמירה שמימית כמה שזה חשוב לפניו ית' המפעל שמעמיד תפילה. כמו שיש 'קופת העיר' בשביל העניים ויש את 'טהרת המשפחה' בשביל מקוואות, ואת 'דרשו' לעידוד לימוד התורה, כך יש כאן מוסד שהתפקיד שלו הוא לא פחות חשוב, ואולי אפילו יותר.

העמוד היתום

האמת שזה פשוט מעורר פליאה! כי על שלושה דברים העולם עומד על תורה עבודה וגמילות חסדים - אלו הם עמודי התווך ממש, תסתכל מסביב, זכינו בדורנו ב"ה לריבוי עצום בעמוד התורה בכל מקום אין סוף מוסדות ומפעלי חיזוק כ"י. עמוד החסד פורח באופן חסר תקדים לחלוטין בכל תחום עשרות מפעלי חסד חובקי עולם אשריהם ישראל. אך עמוד עבודת התפילה כמעט יתום לחלוטין, סיפרת לי שיש יוזמות מקומיות של כמה יהודים שאיכפת להם אבל האם ישנו

הזכות להיות שותף בבית התפילה של הדור

כל אחד יכול למצוא את מקומו במשימה האדירה הזו, לפי כוחו ויכולותיו.

שותפות ברעיון

שליחת רעיונות ויוזמות לפיתוח.

שותפות במעשה

סיוע בהתרמה, הפצה וחיבור אנשים למפעל.

שותפות מקצועית

התנדבות בתחום ההתמחות (כתיבה, עריכה, גרפיקה ועוד).

שותפות כלכלית

תרומה והוראת קבע להקמת התשתית.

וההכונה שאתה זוכה להעביר מגדולי ישראל בעבר ובהווה.

אז התחלת פה באמת עם דבר מאוד מאוד חשוב בסדר גודל עולמי. אבל אני חושב שהדבר הזה חייב להתפרס ולהתרחב לכמה וכמה אופקים. אני חושב שבעוד שנה - מלבד התרחבות הפצת העלון בתרגום לעוד שפות, חייבים להתפתח 'ועדים', וסדנאות, קורסים, המקיפים את הליבה של התפילה, עם משנה סדורה. אני חושב שצריך שיהיה מורחב עם ספרים, עם ספרי לימוד, אני חושב שבהכוננת גדולי וצדיקי הדור זה צריך להיכנס בישיבות, בכוללים, האמת שגם כדאי אולי לפתוח כולל מיוחד לעניין הזה כמו כולל ערב, כולל חצות, כולל יום שמכניסים את העניין הזה של התפילה, יתכן אפילו לעשות סדרי לימוד כמו שיש ב'דרשו' למשל, כולל מבחנים, בקיצור: מפעל

אין מה לומר ... זה לא מילים זה דורבנות!

קריאת יתר: אל תתנו למשה לעבוד לבד

אמרת שהקב"ה 'דיבר כאן' שחייבים לבנות באמת מערכת ומוסד חזק בשביל עם ישראל - מוסד לחיזוק התפילה, ואתה מטיל עלי את המשימה... אבל מניסיון שנה האחרונה למדתי דבר אחד שכל התרחבות אמיתית מחייבת אנשים רבים חדורי אש שיעבדו ויפעלו יחד למען זה. אחרת גם מה שקיים יקרס...

זה נכון לחלוטין! אם למשה רבנו איש האלקים נאמר - נבול תיבול לא תוכל עשה לבדך, קל וחומר אליך, עם כל הכבוד אתה עם עוד כמה בודדים לא תוכלו לבנות ולהועיל באמת לעם ישראל אם לא יהיה לך גב חזק מציבור של עוד אנשים עם לב ונשמה לעניין.

זה בעיה, אתה בטח יודע שבדרך כלל אנשים כאלה 'מוסרים נפש' בעיקר על 'פרויקט האישי' שלהם שטפס להם את הלב שכדאי לחזק אותו.

נכון, ה' יצר אותנו שלכל אחד יש איזשהו מצווה שחשוב לו לחזק אותה ולאמץ אותה. למשל הם רוצים לחזק את הציבור איזה נושא, אחד לוקח את העירוב, אחד לוקח לחזק את נושא הכרת הטוב, וכו' וטוב שזה כך, כי ככה יש חיזוק בכל התחומים.

אמת ויציב.

אז באמת נכנסנו למלכות אז איך בעצם ניתן לבנות משהו אמיתי בסדר גודל של כלל ישראל - דבר ציבורי כזה צריך להבנות על ידי ציבור איך כולם יתאחדו יחד ב'מטריה אחת'...

נראה לי שהאדם שיכול לתת תשובה לזה - זה אתה! אצלך ראינו משהו ייחודי - אתה בעצמך יש כמה פרוייקטים אישיים נפלאים לחזק את הציבור בספרים ובהרצאות, ובכל זאת לקחת פה לכאורה, 'פרויקט' - לא שלך, ומסרת את הנפש בשביל זה, שכתב בשביל זה על הכביש.

תחשוב רגע ותנסה לתת - איך זה קורה אצלך בשנה האחרונה

(גם לאחר הישועה), ומה העצה שתוכל להביא לציבור, שרוצים גם להכנס לכזה ברעף להיות שותפים לבנות בשביל בורא העולם את הבית של התפילה?? מה נותן את האדרנלין ואת הרצון להשקיע בזה את הנשמה.

כשאדם מבין שהדבר הזה, זה ההצלה של הדור, וזה אכן כך בוודאות מוחלטת, וליכא מאן דפליג שזה הדבר שמביא את הגאולה, התפילה, ההתחברות של האדם לבורא העולם,

ברגע שהבן אדם מבין את זה, הוא מפנים שעל ידי ההשתדלות קטנה, הוא יכול לבוא הגאולה, ועצם זה שהוא זוכה להיות חלק מזה. אז אי אפשר לישון בלילה ביום שלא לקחתי חלק בדבר הזה.

ברגע שאני ראיני, שיש ביכולתי לעשות ולהועיל זה באמת מה שנתן לי את הכוח ואת היכולת להיכנס פה, עשיתי ממש, over, (מעבר לנורמה) ולא לקחתי על זה כסף, שעות מאוחרות, בתנאים לא תנאים, כי אני הבנתי שהעלון הזה - זה לא סתם עלון, זה לא עלון רגיל, זה עלון מיוחד, שאין כדוגמתו, ולא היה כדוגמתו מעולם. וברגע שאדם מבין את הדברים האלה, יש לו אחריות גדולה מאוד מאוד ורחבה על הכתפיים.

עץ עושה פרי

אני לא מכיר את כל העלונים, לכן זה מאוד מעניין לשמוע את זה ממך בתור גראפיקאי שבאמת נמצא בעולם הזה - וגם בעצמך הוצאת עלונים רבים במשך השנים - אז אשמח שתסביר את הקביעה היומרנית "שלא היה כדוגמתו מעולם"? יש ברוך השם היום הרבה עלונים נפלאים, יש עלונים על ביטחון, יש המון עלונים על פרשת שבוע, יש עלונים על עניינים של הלכה וכל אחד בשמו הטוב יבורך.

אבל העלון הזה - ממש כלול מהכול.

זה כמו עץ שיש בו גזעים וענפים ועלים. ככה יש עלונים שהם מבחינת 'עלה', יש עלונים שהם בבחינה של 'ענף', יש עלונים שהם מבחינה של 'גזע' אבל העלון הזה זה עץ שלם, כי תפילה זה יסוד ושורש כל היהדות כולה.

זה יסוד שממנו מתחזקים בהכל - בהתמדה בתורה, בשבירת המידות והתאוות הרעות, ממנו מתחזקים באמונה. מהעלון הזה אתה יכול להתחזק בביטחון, מהעלון הזה אתה יכול להתחזק בפרנסה, בשלום בית, בהכול. זה עצום. אבל לא פחות חשוב זה הצורה איך שזה מושלם 'מונגש' לכלל הציבור, מושלם מכל הכיוונים, מבחינת החומר והתוכן והרעיון עצמו, ומשנה סדורה ומדורים מגוונים לכל רמה וגיל. גם מבחינת ההנגשה והנראות שלו איך שהוא נראה.

פשוט הרגשה של פיספוס היסטורי.

אז מי שיכול לתת מכיסו ומהונו, ולתת הוראת קבע לדבר הזה, אז זה יש לו זכות עצומה, מי שיכול להתרים אחרים, על העניין הזה, אז גדול המעשה יותר מן העושה, ומי שאין לו את האפשרות הכספית, הכלכלית, אז הוא יכול לעזור בתחום ההתמחות היחודי שלו ותאמין לי יש מספיק כוונות בפרויקט האדיר הזה, וכל ההתמחויות שבמשק ובודאי לאלו המוכשרים שכתובה הגהה ועריכת תוכן יועילו מאוד לכל הכלל.

בקיצור כל אחד יחשוב מהו הדבר שאני יכול לעשות בשביל להגדיל את ההשפעה לחיבור התפילה בלבבות העם בס"ד.

וככל שהמפעל יתפתח יהיו בודאי עוד אפשרויות נוספות להצטרף לפעילות. גם מי שיש לו רעיונות לפיתוח של העניין הזה של התפילה, אז אני מאמין שהוא מוזמן ליצור איתך קשר...

הלואי. שכולם יהיה להם את הזכות.

סגולה לחיבור בתפילה

ויותר מזה. אני חושב שזה גם סגולה, כשאדם שהוא קצת צריך התחזקות בעניין של התפילה, אם הוא מרגיש שהיא אצלו כמצוות אנשים

מלומדה. אני חושב שיש פה סגולה, שעצם זה שאדם נותן יד בדבר הזה, בעלון הזה, ובכל המפעל הקדוש הזה - אז השם יתברך גם כן יפתח אצלו את החשק ואת הרצון, ואת ההתעוררות מחדש לתפילה ולדבקות עם בורא עולם. זה יסוד שכתוב מפורש בספרים הק' שאדם משתדל לחזק אחרים, אז יש לו סייעתא דשמיא מיוחדת בהרבה דברים, בפרט בעניין הזה שבו הוא משתדל.

אמת לאמיתה!

טרמס של מוטיבציה

אבל אולי תמקד אותנו מה בעיקר דרבן אותך ובפרט לאורך זמן ארוך כל כך?

תן לנו משפט לסיום. להוציא אותנו לחיים עם משפט אחד

העלון הזה, בכל האמצעים ובכל הדרכים.

ישר כח גדול, רבי איתמר, לך בכוחך זה! כולנו ביחד, נושית יד לבורא עולם. ונאמר לו נשקיע בשבילך, ואז זוכה בע"ה שהקדוש ברוך הוא, יביא לנו את הגאולה הפרטית, הגאולה הכללית, במהרה לכולנו ישועות בכל מיילי דמיטב. אמן, כן יהי רצון.

לזכות את הישועה שלכם, ובורא עולם יראה את זה, וזה יעורר אותנו לעזור לכם. כשאדם עוזר לעצמו, בורא עולם גם כן עוזר לו. תשתמשו בכל האמצעים.

זה גם קשור לעניין של העלון שלנו. אני חושב שצריך להשתמש בכל האמצעים, להפיץ את העלון הזה, לזכות את הרבים עם

אני יכול להגיד משהו אחד, השתמשו בכל האמצעים. אתם רוצים להשיג משהו בחיים שלכם? אל תיתנו לבורא עולם לעשות לכם את הכל. אתם תעשו ותראו לבורא עולם שמבחינתכם עשיתם הכל. תשתמשו בכל האמצעים הנצרכים, אם זה תורה, אם זה תפילה, אם זה עשייה. תראו לבורא עולם שאתם מוכנים לעשות הכל בשביל

סמלון שלמות 0504128918